

Publicerad 2014-03-28 14:32 av AnnaM.

### **Ett lyckosamt felsteg**

Äntligen på väg! Hon hade valt att resa med tåget trots att flyget skulle ha blivit billigare och gått mycket snabbare. Men det var just det, att flyga gick alldeles för fort. Hon behövde tid att förbereda sig mentalt för tio dagars vandring i fjällen. Visst insåg hon att det var det en flykt, om än en njutbar sådan. Men hon behövde verkligen komma bort, få annat att tänka på. Skoskav, nattfrost och tältbestyr skulle göra henne gott, det var hon övertygad om.

Det hade redan hunnit bli sen eftermiddag när hon kom fram till startpunkten för sin vandring. När de få passagerare som anlönt samtidigt som hon hade skingrats åt olika håll stod hon ensam kvar i tystnaden en stund och andandes in den friska, klara fjällluften. Detta hade hon verkligen längtat efter! Hon hade fjällvandrat förr, men nu var det flera år sedan sist. Med ivriga steg började hon gå. Nog skulle hon hinna en liten bit innan mörkret föll. Hon hade packat lätt men smart och snart kom hon in i en behaglig lunk. Gåstavarna klickade mot den vältrampade vandringsleden och tankarna gav sig snart iväg på sin egen fria vandring. Oundvikligen kretsade de snart kring Lennart. Efter alla deras år tillsammans hade han plötsligt lämnat henne med förklaringen att de vuxit ifrån varandra! Men det var bara han som vuxit ifrån henne medan hon haft huvudet fullt av planer på allt de skulle göra tillsammans nu när äldsta dottern flyttat hemifrån. De hade ju varit lyckliga! Åtminstone var det vad hon trodde, när det i själva verket varit bara hon som hade varit lycklig och tillfreds med deras liv! Uppenbarligen helt blind för det uppenbara i hans ögon. Man ser det man vill se, tänkte hon nu. Det är alltid så lätt att vara efterklok. Så rycktes hon tillbaka till nuet av det faktum att hon måste hitta lämpligt nattläger innan det blev för mörkt. Hon spanade runt sig, ännu hade hon inte nått över trädgränsen och fjällbjörken ståtade i färgsprakande höstkrud omkring henne. Hon reste tältet invid en liten jock som lekfullt dansade nerför klippskrevorna. Bekvämt nära att hämta vatten och så rofullt att somna till det porlande ljudet. På sitt minimala gasolkök kokade hon frystorkad köttsoppa till kvällsmat. Medan solens sista strålar dalade ner bakom fjällkedjan avslutade hon sin måltid med kaffe och konjak. Konjaken var hennes enda undantag från lättviktsprincipen, en liten guldkant hon unnade sig att njuta av efter långa vandringsdagar.

Morgonen därpå vaknade hon av att hon frös trots sin varma sovsäck och underkläder i ylle. När hon kikade ut genom tältöppningen såg hon att natten hade lämnat ett täcke av frost på marken och en slöja av dis steg i den stilla morgonen. Medan kaffevattnet kokade upp packade hon ihop sina saker för att vara klar att ge sig av efter frukost. Himlen började mörkna och molnen såg hotfulla ut och hon fick brått att kasta i sig frukosten för hon visste hur snabbt vädret kunde slå om i fjällen. Och mycket riktigt, hon hann inte ens äta klart förrän regnet öste ner. Snabbt letade hon fram sitt regnställ men när hon väl lyckats kränga det på sig var hon redan ordentligt blöt. Så upphörde regnet lika tvärt som det börjat. Med en suck tog hon av sig regnstället och hängde det utanpå rygsäcken, lättåtkomligt vid nästa skur. Trots det nyckfulla vädret njöt hon av vandringen. Ju högre upp hon kom desto större blev känslan av frihet. Inte en människa syntes till, ändå kände hon sig inte det minsta ensam. Fjällen hade ett sätt att viska som om de småpratade med varandra på ett uråldrigt språk hon inte förstod men ändå njöt av att lyssna till. Efter fyra dagars vandring hade den ofrånkomliga träningsvärken lämnat hennes lemmar och hon kände sig starkare än på länge. Den kommande natten hade hon bestämt sig för att sova i en fjällstuga för att kunna torka tältet. Det hade regnat

till och från varje dag och hon hade inte haft möjlighet att få tältet helt torrt innan hon var tvungen att packa ihop det för dagen. Fjällstugorna var obemannade nu när säsongen vara över. Själv tyckte hon att hösten var den bästa tiden att fjällvandra. Folktomt, myggfritt och förhoppningsvis ingen snö att tala om heller. Det var drygt två mil till stugan och hon skyndade på stegen för att komma fram så snart som möjligt. Hon såg verkligen fram emot att tända i kaminen som stugvärdarna hade lämnat ved till och få tak över huvudet. Att kunna tvätta av sig med varmt vatten kändes som en stor lyx efter flera dagars nödtorftiga avblaskningar i iskalla jokkar. Men den här sträckan av leden var besvärlig att gå eftersom den var rösad och förrädiskt hal efter allt regnande. Hon måste gå försiktigt och känna sig noga för med stavarna hela tiden. På eftermiddagen rastade hon på en fin utsiktsplats varifrån hon kunde se den lilla fjällstugan som låg i en djup dalsänka skyddad mot vinden av de omgivande fjällen. Den såg inte ut att vara så långt borta men hon visste av erfarenhet hur avstånden förvrängdes här uppe och hon gissade att det skulle ta henne resten av dagen att vandra dit. Längre bort, åt det håll som hon kommit från kunde hon se en liten prick röra sig. Det måste vara en vandrare som följde samma led som hon. Det var den första människa hon såg sedan hon kom hit och hon funderade på att stanna i fjällstugan för att vänta in honom eller henne. Trots sin längtan efter ensamhet kände hon att det vore trevligt med lite sällskap nu. Det var ovant att vara så här ensam, med sina egna tankar som enda sällskap. Tankar som dessvärre inte alltid var så välkomna. Alltför många gånger hade hon kommit på sig själv med att tänka på Lennart. Tänka på deras år tillsammans och leta efter tecken på när det började gå fel och anklagat sig själv för att hon inte hade varit uppmärksam nog. Helt onödigt tankeverksamhet, insåg hon förstås, men tycktes inte kunna låta bli ältandet. Hon bröt upp från sin rast och påbörjade klättringen utför fjällbranten ner mot stugan. Det hade börjat regna igen. Nu brydde hon sig inte om att dra på sig regnbyxorna utan nöjde sig med jackan. Det spelar ju ingen roll, tänkte hon, hon skulle ju kunna torka sina kläder i stugan till kvällen. Faktiskt, vid närmare eftertanke, skulle hon nog unna sig en vilodag i morgon och stanna i stugan för att tvätta kläder och bara koppla av. Då kanske den andra vandraren också skulle hinna ifatt henne. Det vore verkligen trevligt med sällskap som omväxling. En liten jock korsade hennes väg och även om den inte var särskilt bred eller djup insåg att hon skulle bli tvungen att vada över den. Hon orkade inte stanna för att ta av sig kängorna fastän vattnet antagligen skulle läcka in, men hon skulle inte frysa så länge hon höll sig i rörelse även om fötterna var lite blöta. Med stavarna kände hon efter för att hitta fäste men just som hon tog ett steg ut i vattnet halkade den ena staven undan och hon tappade balansen och föll handlöst. Det iskalla vattnet trängde snabbt innanför kläderna på henne och innan hon fick fotfäste igen var hon genomblöt. Snavande tog hon sig upp på andra sidan jokken och satte sig att pusta ut. Detta var inte bra, inte alls bra. Hon måste ta på sig torra kläder genast. Det var inte förrän hon skulle stödja på vänstra benet för att kliva ur de blöta byxorna som hon upptäckte att hon skadat foten. Hon flämtade till av smärta och satte sig att undersöka foten. Kängan satt som fastgjuten! Det gjorde så ont att ögonen tårades då hon drog av sig den. Foten hade svullnat upp som en ballong. Men hur som helst var hon tvungen att ta fram torra kläder innan hon blev helt genomfrusen. Som tur var hade hon en vattentät påse med ombyte i ryggsäcken. Det var bara ett underställ i fleece tänkt att ha som mellanlager om det blev kallt, men bättre än de blöta kläderna hon hade på sig. Hon borde förstås ha tänkt på att packa ner extra ytterkläder också men hennes iver att packa lätt hade uppenbarligen besekrat förnuftet. Inte mycket att göra åt saken nu. Med möda lyckades hon byta om, men hur hon än försökte fick hon inte på sig kängan igen. Hon kunde knappt nudda marken med foten utan att skrika till. Hon virade en plastpåse om foten och hängde vänsterkängan utanpå ryggsäcken. Sedan började hon sakta linka fram med stavarna som kryckor. Det gick

inte fort och varje steg var en pina. Med den här farten skulle hon aldrig hinna till stugan innan mörkret föll och att gå i mörker vore riskabelt även med två fungerande fötter och i det här tillståndet, rent idiotiskt. Hon övervägde sina alternativ en stund och kom snart fram till att det klokaste var att slå läger här och nu, fixa sig lite varm mat och svälja några värktabletter som hon förutseende nog packat ner. Det kunde inte hjälpas att tältet var blött och sovsäcken inte mycket torrare. Lite tur hade hon ändå eftersom det hade slutat regna. Tyvärr blev det samtidigt också kallare och hon befarade ännu en frostnatt. Inte lyckades hon göra upp en lägereld heller eftersom regnet blött ner den lilla växtlighet som fanns här. Gasolköket erbjöd knappast någon värme men hon fick i alla fall lite varmt i magen. Ändå frös hon så att hon hackade tändar där hon hopkrupen i tältet med den blöta sovsäcken virad omkring sig satt och sörplade soppa. Foten värkte infernaliskt trots värktablettorna. Hon drack kaffe och värmden även en kåsa konjak som hon svepte med en grimas. Men det hjälpte faktiskt lite och på något vis, antagligen av ren utmattning, lyckades hon till slut somna.

När hon vaknade igen var det beckmörkt ute. Hon kved till när hon sträckte på sig för att titta ut genom det lilla fönstret i tältets kortsida. Det var alldeles stjärnklart och helt vindstilla. Med stor möda makade hon sig ut ur tältet för att kissa. Det visade sig svårare än hon anat att sätta sig på huk med en fot som vägrade låta sig vikas in under henne. Det slutade med en underlig pose med vänster ben utsträckt framför kroppen och händerna i backen som stöd. När hon satt där och kände sig som en misslyckad akrobat lystes plötsligt himlen upp av ett bländade norrsken. Det var spöklikt vackert! Hon hade alltid velat uppleva ett norrsken men aldrig skulle hon ha kunnat gissa att det skulle ske i ett så här udda läge. Hon skrattade högt när hon tänkte på hur hon måste se ut och fick kämpa för att inte ramla omkull på köpet. Det snurrade i hennes huvud och hon frös våldsamt, ändå var hon, just i det ögonblicket, fullkomligt lycklig. Omständligt stuvade hon in sig i tältet och svepte åter sovsäcken runt sig eftersom det var enklare än att krypa in i den. Mot allt förnuft tände hon gasolköket inne i tältet men lämnade en öppning för luftdrag. Hon bara måste få lite kaffe kände hon. Konjaken struntade hon i att värma, eller ens hålla upp utan halsade direkt ur flaskan. Det hjälpte mot kylan men gjorde henne inte mindre yr. Hon brukade inte bli så här påverkad av lite konjak. Antagligen var det en kombination av trötthet och värktabletter som gjorde henne så lättpåverkad. Faktiskt bekymrade det henne inte nämnvärt just nu, det var bara skönt att bli lite dåsig. Hon var ändå inte värre därän än att hon kom ihåg att stänga av gasolen innan hon somnade.

Det var ljust ute när hon vaknade nästa gång. Så väldigt ljust att det gjorde riktigt ont i ögonen när hon tittade ut genom tältöppningen.

- Åh nej, det har snöat! Stönade hon och kravlade sig med stor möda ut. Marken var täckt med några centimeter snö. Det var andlöst vackert men också bitande kallt. Medan hon genomförde ännu ett akrobatiskt toalettnummer försökte hon tänka. Men det var som om tankarna inte ville samla sig utan for runt helt utom hennes kontroll. Hon kände sig konstigt kall och varm om vartannat och huvudet dunkade i takt med värken i foten. Hon befarade att hon hade feber. Till frukost svalde hon några värktabletter tillsammans med kaffe och nudelsoppa. Eftersom solen sken för tillfället satt hon ute och försökte dra till sig dess värmande strålar med ren viljekraft. Hon insåg att hon var tvungen att gå vidare. Måste försöka ta sig till stugan så hon kunde torka och bli varm igen. Annars riskerade hon att dra på sig en lunginflammation. Det tog henne en evighet att få ihop packningen men till slut var hon klar att vandra vidare. Nåja, linka och släpa sig vidare låg väl närmare sanningen. Och knappt ens det. Varje steg krävde planering för att inte

belasta den onda foten eller tappa greppet med stavarna. Hon var tacksam över sitt beslut att ta med dem. Tidigare år hade hon alltid sagt att stavar var en onödig belastning, men bestämt sig för att ändå testa. Utan dem hade hon förmodligen inte kunnat gå alls nu. Långa stunder var hon inte riktigt medveten om omgivningen utan gick som i en inre dimma. Hon kände sig lätt illamående och det snurrade på ett oroväckande sätt i hennes huvud. Titt som tätt måste hon stanna för att vila och dricka vatten. Hon tappade räkningen på hur många värktabletter hon hade tagit och just nu brydde hon sig inte om ifall de gav henne magsår. De lindrade smärtan något och det var huvudsaken. Plötsligt halkade hon till på en lömsk isfläck och dråsade omkull med ett rejält brak. Hon skrek till, mest av förvåning för hon slog sig egentligen inte så farligt. I samma ögonblick började det snöa och hon blev sittande kvar och blinkade mot snöflingorna, med ens för trött för att orka resa sig igen.

- Jag lägger mig här och vilar en liten stund, det är ju inte ens kallt, mumlade hon och krängde av sig rygsäcken för att ha den som kudde. Men så ryckte hon till, ruskade på huvudet för att klarna tankarna. Hade hon blivit fullkomligt tokig? Att lägga sig och sova under bar himmel, blöt och kall vore ju det samma som att lägga sig att dö! Skakad över sin egen uppenbara oredighet kravlade hon sig upp och började fumla med tältet. Att gå vidare var otänkbart. Hon var så snurrig och trött att hon förmodligen skulle gå vilse om hon överhuvudtaget skulle orka gå. Bättre att slå upp tältet och få i sig lite varmt att äta. En frystorkad svampgryta med lite chilipeppar i skulle värma gott. Med den tanken som en hägring för sin inre syn lyckades hon hjälpligt med att få upp tältet. Men när hon väl kravlat in var hon för utmattad för att ens orka tända gasolköket och somnade ifrån alltihop.

Plötsligt är det varmt och skönt. Skrattande slänger hon av sig kläderna och springer ner mot vattnet som är grönskimrande och klart. Lennart springer efter henne, grabbar tag om henne och skrattar medan han ropar något. Han ropar och ropar att hon ska vakna! Varför ropar han det, hon är ju vaken...

- Vakna! Hur mår du egentligen hör du, vakna! Förvirrat slog hon upp ögonen och såg en dimmig gestalt luta sig över henne. Då kom minnet tillbaka och även vänsterfoten gjorde sig plågsamt påmind. Hon försökte fokusera blicken, men det främmande ansiktet framför henne tycktes sväva omkring, fly undan hennes blick.

- Här, drick lite vatten, sa den främmande och hon kände en arm som stöttade upp hennes huvud. Han höll en vattenflaska till hennes mun och hon drack girigt.

- Vem är du? Fick hon fram i en hes viskning.

- Jag heter Alexander. Jag var på väg mot Abisko och så hittade jag dig här, sa han och fick det att låta som om han just gjort ett riktigt lyckat fynd på loppis.

- Jag hade visst somnat, sa hon och gnuggade sig i ögonen.

- Somnat, utbrast Alexander, du var halvt medvetslös! Har du ont någonstans? Han for med blicken över henne, letade efter synliga skador. Hon visade med en gest mot sin vänsterfot och han flämtade till när han såg hur svullen den var.

- Du behöver läkare för den där. Den kan vara bruten. Hur länge har du varit skadad?

Det kunde hon inte svara på direkt, visste inte ens vilken dag det var. När han klargjort det för henne räknade hon efter.

- Då är det två dagar sedan jag ramlade, sa hon och insåg att hon tydligen legat utslagen hela natten.

- Det ligger en fjällstuga en bit längre fram längs leden, där det finns en hjälptelefon. Jag går dit, ringer efter

fjällräddningen och kommer tillbaka så fort jag kan, sa Alexander beslutsamt samtidigt som han började böka med sin stora rygsäck. Ur den tog han fram sitt tält, som var mycket större än hennes lilla lättvikstält och slog vant upp det. Sedan hjälpte han henne att flytta dit och hon lade sig på hans uppblåsbara liggunderlag som kändes himmelskt mjukt och bekvämt jämfört med hennes tunna plastunderlag. Han bäddade om henne med sin varma sovsäck. Därefter lämnade han alla sina saker utom en liten rygsäck där han packat ner det han behövde under vandringen till stugan.

- Du hinner inte tillbaka innan mörkret. Det är bäst att du stannar i stugan över natten och kommer tillbaka imorgon, sa hon, nu klarar jag mig ju utmärkt här i ditt fina tält och din torra sovsäck, sa hon. Han såg på henne med ett stort, varmt leende. De gröna ögonen spärrades upp i låtsad indignation.

- Inte lämnar jag väl en dam i nöd!

Hon hörde hans steg försvinna bort och det blev alldeles tyst när han hade gått. Hon kände sig lite bättre, även om yrseln och värken gjorde henne illamående och väldigt trött. Hon slumrade och vaknade om vartannat och plötsligt var det mörkt när hon slog upp ögonen. Hon insåg att Alexander, för det var väl så han hette, funderade hon, inte hade kommit tillbaka. Antagligen stannade han i stugan när han insåg att han inte skulle hinna tillbaka till henne före mörkret. Nöden tvingade henne ut för att göra sina akrobatiska övningar igen. Till hennes stora lättnad visade det sig lite enklare att komma ut ur Alexanders tält. Här behövde hon inte åla sig ut. Efter väl förrättat värv, tillbaka under hans varma sovsäck, somnade hon snart igen.

Åter är Lennart med henne. Nu befinner de sig mitt ute på ett stort hav i en liten gummiflotte. Det är så trångt att de bara får plats om de ligger tätt ihop, i sked, vilket skulle vara ganska mysigt om det inte vore för att vattnet är fullt av hajar som cirklar runt flotten. Plötsligt börjar det blåsa och flotten kastas hit och dit i vågorna som slår allt högre. De kommer snart att falla överbord!

- Håll i mig! skriker hon i panik när hon känner att hon glider ifrån Lennart. Men istället släpper han taget om henne och skrattar högt!

Hon vaknade med förtvivlans gråt i halsen och upptäckte att hon inte alls var till havs. Hon låg i ett tält och bakom hennes rygg låg någon och småskrattade.

- Alexander, vad gör du här? utbrast hon dumt, med tanke på att det ju faktiskt var hans tält. Då skrattade han ännu mer.

- Jag försöker sova, men du skriker ju som en galning att jag ska hålla i dig, så jag vågade inte annat än att lyda. Men du borde verkligen försöka sova nu, ambulanshelikoptern kommer så snart det ljusnar, om vädret tillåter. Annars får vi vänta här tills de kan komma. Han lät inte alltför ledsen för det. Och om det inte hade varit för värken i foten skulle inte hon heller ha protesterat. Men som det nu var längtade hon faktiskt bort från vildmarkslivet.

Nästa morgon vaknade hon till den härliga doften av kaffe och ett muntert visslande. Hon bökte sig ut ur tältet och Alexander kom till undsättning för att hjälpa henne.

- God morgon min sköna, skrattade han och bugade teatraliskt. Det finns kaffe och smörgåsar med både salami och ost. Dessutom ett par delikata värktabletter till dessert. Hon skrattade och först nu uppfattade hon hur han såg ut, denne man som hon redan tillbringat en natt tillsammans med. Han såg ut att vara några år yngre än hon, konstaterade hon, kraftigt byggd med breda axlar, inte särskilt lång, gröna pigga ögon, mörkt snaggat hår och ett stort varmt leende. Nu räckte han fram en kåsa med rykande hett kaffe till henne och hon skulle just tacka när hon avbröts av ljudet från en helikopter som närmade sig. Ambulanshelikopterns pilot

och sjukvårdaren som följde med i helikoptern drack gärna frukostkaffe med dem efter att först ha försäkrat sig om att ingen omedelbar fara förelåg. Sedan fick hon lägga sig på en bår och bars ombord på helikoptern och så lyfte de mot molnen. Alexander satt bredvid båren och höll hårt i hennes hand. Inte för att trösta henne, erkände han, utan för att han var extremt flygrädd. Själv njöt hon av flygturen. Utsikten över fjällen, som sprakade i höstens alla färger så att det nästan såg ut som om det brann, var magnifik! Av sjukvårdaren hade hon fått starkare värktabletter som reducerat värken till ett uthärdligt molande. Hon såg på Alexander som satt och blundande för att kunna bortse från att de befann sig uppe i luften. En främling som redan kändes så nära, tänkte hon. Som om han känt hennes blick öppnades hans ögon och mötte hennes och det varma leendet lyste upp hans ansikte.

\*\*\*

Hon skrattade åt Alexander som bredbent klampade fram bredvid henne när hon stödd på kryckor lämnade sjukhuset. Med sin egen ryggsäck på ryggen och hennes på magen såg han ut som en överlastad packåsa, sa hon och han erkände att han kände sig ungefär så också.

- Vilket snöpligt slut på din ensamma fjällvandring, hade läkaren som gipsade hennes fot sagt och sett medlidsamt på henne. Och på sätt och vis hade han ju haft rätt. Men det kändes faktiskt mer som en utmärkt början på en annan slags vandring, en som hon inte skulle komma att göra ensam, tänkte hon och log mot Alexander.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AnnaM. med Poeter.se id #46648 innehar upphovsrätten